

16. Az úrvacsora

Az Úrvacsora Jézus testének és vérének jelképeiben való részvétel, mely kifejezi Urunkba és Megváltásunkba vetett hitünket. Az Úrvacsora tapasztalatában Krisztus jelen van, hogy találkozzon néppel és erősítse őket. Amikor részt veszünk benne, Ártámmal hirdetjük az Őr halálát, amíg visszajön. Az Úrvacsorára való felkészülés magába foglalja az Ártvizsgálatot, bűnbánatot és megbánást. A Mester elrendelte a Lábmosás szolgálatát, hogy rámutasson a megölt megtisztulásra: fejezzék ki kátságot egymás szolgálatára keresztényi alázatossággal és szeretetben egyesítsék szívüket! Minden hívő keresztény részvehet Úrvacsorában. (1Kor 10:16-17; 11:23-30; Mt 26:17-30; Jel 3:20; Jn 6:48-63; Jn 13:1-17)

Poros lábbal érkeztek a felhívásra a hásvoti bárány elfogyasztására. Valaki hozott egy kanca vizet, mosdást a tálalás szakszabályhoz, de senki sem akarta elvegezni a szolgáló munkáját.

Jézus tudta, hogy kázeledik a halála, és szomorúan szót: "Kérvénva kérvéntam a hásvoti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék; mert mondom néktek, hogy tálalás nem eszem abból, mágnem beteljesedik az Isten országában" (Lk 22:15-16).

A tanítványok egymásra való felhívásukkal Jézus szavát. Tudta, hogy még mindig azon vitatkoznak, ki lesz a nagyobb Isten országában (Lk 22:24; Mt 18:1; 20:21). A tisztségért való mesterkedésük, a bászkeségük és Ártteltségük gájtolta a tanítványokat abban, hogy megalázkodjanak, és a szolga szerepét vállalva, megmossák egymás lábait. Megtanulják-e valamikor, hogy Isten országában az igazi nagyság az alázatosságban és a szerető szolgálatban fejeződik ki?

"Úrvacsora káztben" (Jn 13:2,4)[1] Jézus csendesen felállt, vette a szolgáló tálalást, vizet Ártátt a mosdásba, letárdelt, és kezdte mosni a tanítványok lábait. A Mester, mint szolgáló! A tanítványok meártették a ki nem mondott dorgást, és elszágyellták magukat. Amikor Jézus befejezte a lábmosást, visszatért a helyére, és Ágy szót: "Azért, ha én, az Őr és a Mester megmostam a ti lábait, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is aképpen cselekedjétek. Bizony, bizony, mondom néktek, a szolgáló nem nagyobb az ő Uránál; sem a kávet nem nagyobb annál, aki azt káldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket" (Jn 13:14-17).

Jézus ezután a páskabárány ánnep helyett bevezette az Ő nagy Áldozatára emlékeztető szertartást, az Úrvacsorát.

Vette a kovásztalan kenyeret, és azokat a hálát adván, megtért, és adja a tanítványoknak" ezekkel a szavakkal: "Évgye, egyetek! Ez az én testem, amely tiérettetek megtért; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre." Majd vette a hálát pohárát, és azokat adván, adja azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az én vérem, az én szőlővettségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsátására." "Évgye, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e pohárát, az őrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend" (Iásd Mt 26:26-28; 1Kor 11:24-26; 10:16).

A Iámbos és az érvacsora alkotja ezt a szertartást. Krisztus rendelte el e szertartás mindkét részét, elősegítve azt, hogy szoros lelki közösségekbe jussunk vele.

Á

A Iámbos szertartása

A megkötött szokás az volt, hogy a pászkabárány énnepnek megtartásához a kovásztalan kenyér heteknek első napja előtt a zsidó családok eltávolítottak minden kovászt - bűnt - az otthonukból (2Máz 12:15, 19-20). Ennek megfelelően a hálóknek meg kell vallaniuk és bűnniük minden bűnt, beleértve a bűszkeséget, versengést, féltékenységet, neheztelést, énzést; Á-gy vállalhat a lelkületük alkalmassá arra, hogy ilyen mály közösségekbe jussanak Krisztussal.

Ezért hozta létre Krisztus

a Iámbos szertartását. Nemcsak példát mutatott, de ki is jelentette, hogy ők is ugyanezt cselekedjék, és áldását á-görte nekik. "Évgye tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket." (Jn 13:17) Ez a szertartás, amely megelőzi az érvacsorát, betölti azt a célt, hogy "Évgye bálja meg azért az ember magát", és hogy senki ne vegyen "Évgye" rászert ebben a vacsorában (1Kor 11:27-29).

A szertartás

jelentése Ez

a szertartás feltár valamit Krisztus által és a résztvevők lelkületéből is.

1. A Krisztus megalázkodásáról való megemlékezés.

A Iámbos szertartása emlékeztet a Krisztus testének szolgálatára. Általi megalázkodásról. [2] Bár

az Atyánál mennyi dicsőségben volt része, "Évgye" megáres-t, szolgálai formát valóban fűl, emberekhez hasonlóan" (Fil 2:7).

Isten Fia számára megalázás volt, hogy bár az önzetlen szeretetet adott, mégis csupán visszautasítást kapott azoktól, akiknek megmentése érdekében jött. Sőt, elhatározta, hogy ahol csak teheti, minden alkalommal megszögyeníti Krisztust a földi életében. Mily megalázás volt az önzetlen számára, hogy bűntöröként keresztrefeszítették!

Krisztus az önzetlen szolgálat volt. Nem azért jött, hogy szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon" (Mt 20:28). A bűnös cselekményével megmutatta, hogy az emberek megmentése érdekében minden szolgálatot elvégez, bár milyen alantas legyen is az. Szolgálás és alázatos életével hatott a követői lelkére.

Ennek az előkészítő szertartásnak az elrendelésével Krisztus a mások szolgálatára indult gyengédséget és szeretetet akarta felbreszteni a hárvókben. E szertartás jelentőségn elgondolkodást arra kényszeríti, hogy mással alázatosan és együttműködéssel bűnösnek. Ha a bűnösben Krisztus példáját követjük, az Ő szellemében járunk el. "Szeretettel szolgáljatok egymásnak!" (Gal 5:13)

Jóllehet ez a szolgálat alázatot igényel, de egyáltalán nem lealacsonyító. Ki ne szeretné a kiváltságokat, ha meghajolhatna Krisztus előtt, és megmoshatná azokat a lábait, amelyeket keresztrefeszítettek! Jézus ezt mondta: "Amennyiben megcselekedtetek egyet emez Őn legkisebb atyámfiai közzül, énvelem cselekedtetek meg" (Mt 25:40).

2. A magasabb rendű megtisztulás

jelképe. A bűnös tiszta volt a bűnös megtisztulásánál. Magasabb rendű megtisztulás - a szűv megtisztulását jelképezte. Amikor Péter azt kérte Jézustól, hogy egészen mossa meg, Jézus ezt mondta: "Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta" (Jn 13:10).

Aki megfürdött, az tiszta.

De a nyitott saruba bűntöröként csakhamar poros lesz, és újra meg kell mosni. Így volt ez a tanítványoknál is. A keresztség lemosta bűntöröként, de sőt, megkésztette őket, és szűvben bűntöröként, fátákenységet és gonoszástgot tápláltak. Nem voltak felkészülve arra, hogy Urukkal bensőséges kapcsolatba lépjenek; sem arra, hogy elfogadják az Őszavetséget, amelyet Jézus meg akart kötni velük. Krisztus a bűnösséggel akarta felkészíteni őket az Őrvacsorában való részvételre. Az írás Jézus kivételével Krisztus megtisztította szűvüket az önzetlen tette megalázta őket, és Ők tanítványok voltak.

A tanítványokhoz

hasonlóan, amikor befogadtuk Krisztust, és megkereszteltünk, az Őre által megtisztultunk, de keresztség után mulasztásokat követünk el. Lábunk

poros lesz. Krisztushoz kell fordulnunk, hogy megtisztítsa kegyelme mossa le a szennyet. De nem kell újra megkeresztelkednünk, mert az ézaki megfáradt, nincs másra szaksége, csak a Ijebait megmosni" (Jn 13:10).^[3] A Ijebmosás szertartása emlékeztet arra, hogy rendszeresen meg kell tisztulnunk, és hogy teljesen Krisztus vortól faggunk. Maga a Ijebmosás nem tisztáthat meg a bűntől. Csak Krisztus tisztáthat meg bennünket.

3. Kézáztatás a megbocsátásban.

Az órvacsorán részt vevők kezelt a megbocsátásra való kérés jelzi, hogy eredményes volt az e szolgálat által jelképezett megtisztítás. Isten csak akkor bocsát meg nekünk, ha mi is megbocsátunk másoknak. Ézha megbocsátások az embereknek az ő vőteiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vőteiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vőteiteket." (Mt 6:14-15)

Jézus azt mondta: ÉzNektek is meg kell mosnotok egymás Ijebait" (Jn 13:14). Egy részt kéréssel kell megmosnunk mások Ijebait, más részt kéréssel kell engednünk, hogy más megmossa a mi Ijebunkat. Az utóbbival elismerjük, hogy szakságunk van lelki segítségére.

E szolgálat befejeztével hitünk arról biztosít minket, hogy tiszták vagyunk, mert bűnünkkel megmosdtunk. Ki által? Krisztus által. De hittestvéreink azok, akik Krisztus szolgálatának jelképeivel szolgálnak nekünk. E szolgálat tesz bennünket megbocsátó kézzel kérésre.^[4]

4. Kézáztatás

Krisztussal és hittestvéreinkkel. A Ijebmosás szertartása szemlélteti, hogy Krisztus ézmindvégig" szereti kővetőit (Jn 13:1). Amikor Páter tiltakozott Ijebának megmosása ellen, Krisztus így szólt: ÉzHa meg nem moslak tőged, semmi kézzel sincs éhhozám" (8. vers). Ha nincs megtisztítás, Jézussal való kézzel sincs. Azok, akik kézzel akarnak maradni Krisztussal, részt vesznek e szertartásban.

Ugyanezen az estén Jézus ezt mondta: ÉzAj parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressetek" (34. vers). Világos e szertartás zenete. ÉzSzeretettel szolgáljatok egymásnak!" (Gal 5:13) E szeretettel a szá-vánkben itengedjük a magasabb helyet felebarátainknak, tőbbre őrtelve másokat, mint önmagunkat (Fil 2:3). Ez arra kételez, hogy szeressük azokat is, akik mások, mint mi. Nem lehet bennünk sem felsőbbrendűség, sem széghajlás őrzése. oletmődunk tőkrőzi hittestvéreink iránti szeretetünket. Amikor előttük meghajolva megmossuk Ijebukat, előre rőllőnk annak, hogy majd velük lehetünk az őrkővalőson. Aki ezzel a szertartással kőveti Krisztus példáját, az megtapasztalja, mit jelent őgy szeretni, ahogy Krisztus szeretett. Az ilyen szeretet eredményes bizonyígtvés lehet.

Egy buddhista szerzetes

egyszer arra kéri egy misszionáriust, javasoljon olyan jelenetet, amely bemutatja a kereszténységet. Ugyanis néhány művész azt a feladatot kapta, hogy a kolostor egyik termét a világ főbb vallásait ábrázoló freskókkal és domborművekkel díszítse. Rávid gondolkodás után a misszionárius olvasni kezdte János evangéliumának 13. fejezetét. "Én szerzetes semmit sem szívt, miközben olvastam - időzte fel a hittörténet -, de valami kálváriánál, a jehátatos csendet és erőt éreztem, ahogy az Ige bemutatta a tanítványok lábait mosás Jézust." Nyilvánosan tenni bármít, ami a lábbal kapcsolatos, a buddhisták szerint szörzi az illemszabályokat.

Én mikor befejeztem az

olvasást, pillanatnyi csend támadt. A szerzetes hitetlenkedve nézett rám, és így szólt: "Azt akarja mondani, hogy az Ön vallásának alap-terve megmosta tanítványai lábait?"

"Igen" - válaszoltam. Az

általában higgadt, borotvált szemű idős férfi feje ember hold formájú arca fényesen csillogott a dőbbenettől és csodálkozástól. Megrémlett ő is, én is. Több száz nagy nyeltem. Mindkettőnk magával ragadott a drámai jelenet. Ahogy néztem őt, hitetlenkedő tekintete tiszteletteljes áhátattal változott. Jézus, a kereszténység alap-terve megérintette, megmosta a halászok piszkos lábait! Néhány pillanat múlva a szerzetes örökre lett keresztény, és felállt. "Én is megmostam a lábait a kereszténység lányegét." [5]

Á

Az érvacsora szertartása

A protestánsok ezt a szertartást

általában "érvacsora"-nak nevezik (1Kor 11:20). Egyéb neve: "az asztala" (1Kor 10:21), "a kenyér megszegése" (ApCsel 20:7), "a kenyérnek megtérése" (ApCsel 2:42)[6], valamint - e szolgálatnak a hálaadásal és ajándékkal kapcsolatos vonatkozása miatt - eucharisztia (Mt 26:26-27; 1Kor 10:16; 11:24).

Az érvacsorának rituális

alkalomnak kell lennie, nem pedig a szomorúság idejének. Az érvacsorát megelőző lábmosás lehetőséget nyújt az önvizsgálatra, bűnvallásra, megbákolásra és megbocsátásra. A hávök ezután azzal a biztos tudattal íphetnek kálváriánleges kálváriánsságe Urukkal, hogy Jézus vőre által megtisztultak. Ártámmal járulnak asztalához; nem a keresztényekben, hanem megmentő főnyében állnak, készen arra, hogy Krisztus megváltás győzelmét ánnepeljék.

Az érvacsora

jelentősége.

Az érvacsora felváltja az évszázadvetségi idők hásvétét ánnepét. Amikor Krisztus, az

igazi pászkabárányi feláldozta az életét, a hásváti bárányi jelképe valóságosáig; vajt. Maga Krisztus rendelte el halála előtt a pászkabárányi ánnep helyébe az órvacsorát, az ójszövetség káttelékében élő lelki Izrael nagy ánnepét. Tehát az órvacsora jelképeinek gyökerei a pászkabárányi ánnepéhez nyúlnak vissza.

1. A bűntől való szabadulás

emlékánnepe.

Ahogy a pászkabárányi ánnep emlékeztette Izraelt az egyiptomi rabszolgaságból való szabadulásra, az órvacsora a lelki Egyiptomból, a bűn rabszolgaságából való szabadulásra emlékeztet.

A személdájkára az

ajtfára hintett vör - a pászkabárányi vör - megvta a ház lakait a haláltól, a bárányi hásból kász-tett táplálék pedig erőt adott nekik az Egyiptomból való meneküléshez (2Máz 12:3-8). Ugyan-gy, Krisztus áldozata szabadulást hoz a haláltól; a hávők szabadulást nyernek a Krisztus testében az vörben való részesedés által (Jn 6:54). Az órvacsora azt hirdeti, hogy Krisztus kereszthalála szabadulást, megbocsátást, ártók életet szerzett a számunkra.

Jézus ezt mondta: "Ezt

cselekedjétek az én emlékezetemre" (1Kor 11:24). Ez a szertartás Krisztus engesztelő áldozatának helyettesítő voltára helyezi a hangsúlyt. "Ez az én testem - mondta Jézus -, mely tiértetek megtértek" (1Kor 11:24; v. Ása 53:4-12). A kereszten az ártatlan helyettesítette a bűnt, az igaz a gonoszt. Ez a nagylekű cselekedet teljesítette a tárvány káttelékét: a haláltól mentést; megbocsátást, bökességet az ádvbizonyosságot adva a bűnbánás bűntésnek. A kereszten elvette kárrhozatásunkat, nekünk nyújtva Krisztus igazságának palástját az a bűn feletti győzelemhez szükséges erőt.

a) A kenyér az a

szőlő. Jézus

sok hasonlatot használt, hogy általuk káttelékző igazságot tan-tson ánnmagjára. Ezt mondta: "Én vagyok a juhoknak ajtaja" (Jn 10:7), "Én vagyok az árt" (Jn 14:6), "Én vagyok az igazi szőlőtő" (Jn 15:1), "Az én vagyok az életnek... kenyere" (Jn 6:35). Egyik kifejezést sem ártethetjük szás szerint, mert Jézus nincs jelen minden ajtában, ártban vagy borban. Ezek a kifejezések mályebb igazságot jelképeznek.

Az áttezer ember csodálatos

táplálásakor Jézus kinyilatkoztatta testének az vörnek mályebb jelentőségét. Mint igazi kenyér, ezt mondta: "Nem mászes adta ártétek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd ártétek az igazi mennyei kenyeret."

Mert az az Istennek

kenyere, amely a Mennyből száll alá, az életet árd a világnak. Mondának az árt náki: Uram, mindenkor add náknk ezt a kenyeret! Jézus pedig monda náki: "Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem ártézik, az

aki hisz bennem, meg nem szomjósodik soha" (Jn 6:32-35). Jézus felkérte a testvéreket, hogy kielégítsék az ő szomjúságukat, legnagyobb szükségleteinket és vágyainkat (Jn 6:50-54).

A Jézus által elfogyasztott hűsvégi kenyér kovásztalan volt, a szőlő termése pedig erjedetlen.[7] A kovászt (élesztőt) - amely erjedéssel megkeleszti a kenyeret - a bűn jelképeknek tartották (1Kor 5:7-8), és ezért a kovász alkalmatlan volt ézsa hibátlan és szeplőtlen bűrtelenség" ábrázolására (1Pt 1:19).[8] Csak kovásztalan vagy ézserjedetlen" kenyér jelképezhette Krisztus bűntelen testét. Hasonlóképpen, csak a szőlő romlatlan gyümölcse - az erjedetlen bor - jelképezheti az ádvíz-tő meg tisztátalan vöröseknek tüköletességét.[9]

b) Evés és ivás. ÉzHa nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő vörét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én vörömet, ártalmatlan élet van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon." (Jn 6:53-54)

ÉzAki eszi az én testemet, és issza az én vörömet" - jelképes kifejezés; az Isten Igájának elvei szerinti átalakulást jelképezi. A hűvő az Ige által ártalmatlan kázzá válásba a Mennyei, és nyer erőt ahhoz, hogy lelki életet éljen. Krisztus ezt mondja: ÉzA beszédek, amelyeket én szólok nátek, írték és élet" (Jn 6:63). ÉzNemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.." (Mt 4:4)

A hűvők Krisztusá, az élet kenyérből táplálkoznak, amikor az élet Igáját - a Bibliát - olvassák vagy hallgatják. Ebből az Igából ártalmatlan Krisztus ártalmatlan ereje. Az érvacsora által is részesülünk Krisztusá, Igáját a Szentírás beártalmatlan-ti az életünkbe. Ezért minden érvacsorát az Ige pródikálása ká-sári.

Mivel Krisztus engesztelő áldozatának ártalmatlan hit által magunkáért tesszük, ezért az érvacsora sokkal több, mint egyszerű emlékeztető. Az érvacsorában valás részesülünk azt jelenti, hogy Krisztus fenntartás hatalma é erővel és ártalmatlan tükölet el bennünket. Ráviden: ez a jelkép azt mutatja, hogy ézlelki életünk ugyanógy Krisztustá fűgg, ahogy fizikai életünk az értől és italtá.[10]

Az érvacsora alatt éz megáldjuk" a poharat (1Kor 10:16). Ez azt jelenti, hogy miként Krisztus ézhálját" adott a pohárért (Mt 26:27), mi hálját mondunk Jézus vörét.

2. Testvélet

Látlek által, amíg eljárnak Iáthatán.

Krisztus példáját

mondott, amikor azt mondta, hogy "mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkéknek ebből a terméséből mind ama napig, amikor én iszom azt veletek az én Atyámnak országában" (Mt 26:29). Hitünket arra a jövöbeli vacsorára irányítja, amelyet Megváltással fogunk ünnepelni az ő országában. Ez a nagy ünnep "Bárány menyegzőjének vacsorája" (Jel 19:9).

Az erre az eseményre való

felkészüléssel kapcsolatban Krisztus így oktat: "Legyen a ti derekatok felüveve, és szüvegetek meggyújtva; ti meg hasonlók az olyan emberekhez, akik az ő urukat várják, mikor jön meg a menyegző, hogy mihelyt megjön, és zörgést, azonnal megnyissák neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az őr, amikor hazamegy, vigyázva talál; bizony, mondom nektek, hogy felüveve magát, leülteti azokat, és eljövén, szolgálja nekik" (Lk 12:35-37).

Krisztus és követői az

ünnepi asztal körül ülnek, és ő fogja az vacsorát kiosztani, ahogy annak idején Jeruzsálemben. Oly sokáig várta erre az alkalomra, és most minden készen van. Felkel trónjára, és megkezd a szolgálatát. Csodát tett el mindenkit. Teljesen őrdemtelennek érzik magukat arra a megtiszteltetésre, hogy Krisztus szolgáljon nekik. Tiltakoznak, ezt mondván: "Hadd szolgáljunk mi!" De Krisztus leülteti őket, és csendesen tovább szolgál.

"Krisztus a földön valóban

soha nem volt nagyobb, mint az vacsora emlékeztető eseményén, amikor megalázva magát, betette a szolga szerepét. Krisztus a Mennyben akkor lesz a legnagyobb, amikor szentjeinek szolgál. "[13] Ez a várakozásunk tetőpontja. Az vacsora erre az elképzelt dicsőségre irányítja tekintetünket; amikor Krisztussal személyes kapcsolatunkban leszünk, a ránk várakozó országban.

Az vacsorában való

résztvétel feltételei. Két fontos szertartás szolgálja a keresztény hitéletét: a keresztség és az vacsora. Az előbbi az egyház vezető kapu, az utóbbi a tagok javát szolgálja. [14] Jézus csak hitvallók követőinek osztott vacsorát. Ezért az vacsorát a hűvö keresztények számára rendelte el. Gyermekek nem szoktak részt venni ebben a szertartásban, hacsak nincsenek megkeresztelve. [15]

A Biblia arra tanítja a

hűvöket, hogy az Urat megillető tisztelettel üvezzék ezt a szertartást, mert "éztaki máttatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az őnak pohárát, vöttezik az ő teste és vöre ellen" (1Kor 11:27). A "máttatlanul" jelentheti "ézt vagy a nem odavál viselkedést (Iásd a 21. verset), vagy a Krisztus engesztelő áldozatában való átt, cselekvő hit hiányát". [16]

Az ilyen magatartás

tiszteletlenség az Ásrral szemben, Ás a Megváltás megtagadásának tekinthető; azok bűnben valós osztozásoknak, akik őt keresztre feszítették.

Isten nemetszést vonja

magára az, aki mártatlanul vesz részt az Órvacsorában. "Aki mártatlanul eszik Ás iszik, Átletet eszik Ás iszik magának", mert "nem becsüli meg az Ásnek testét" (1Kor 11:29); nem tesz kárt az Istennek a mindennapi Átel Ás a Krisztus engesztelő halálát jelképező szent jegyek károsítását. "Ne tartsák a hávók ezt a szertartást pusztán egy társasági esemény emlékének. Ezt is jelentheti, de sokkal inkább ennél; emlékeztet arra, hogy mibe került a bűn Istennek, Ás hogy mivel tartozik az ember a Megváltásnak. Ennek a szertartásnak Áben kell tartania a hávókban azt a tudatot, hogy károsítást okoznak nyilvánosan bizonyosságot tenni az Isten Fiának engesztelő halálába vetett hitéről." [17]

Ezekhez az intésekhez

kapcsolva, Pál azt tanácsolja a hávóknak, hogy "szóval meg... magát", mielőtt részt venne az Órvacsorában (1Kor 11:28). Imádkozva vizsgálja meg keresztényi Átelét, vallja meg bűntetteit, Ás Áll-tsa helyre megromlott kapcsolatait.

Az adventista Áttörők

társaságok tanúsága, milyen Áldást tud nyújtani az ilyen Ánvizsgálat. "Amikor még kevesen voltunk, e szertartások gyakorlását nagyon hasznos alkalmakként tettük. Az Órvacsora előtti pöteken minden gyülekezeti tag igyekezett elkövetni mindazt, ami elválaszthatja testvéreitől Ás Istentől. Gondosan megvizsgáltuk a szavainkat; buzgón imádkoztunk azért, hogy Isten mutasson ráj rejtett bűneinkre; megvallottuk, ha becsaptunk valakit, bevallottuk meg gondolatlan szavainkat, dődelgetett bűnainkat. Az Ás káros volt hozzánk, Ás mi nagy erőt Ás bátorítást nyertünk." [18]

Ez az Ánvizsgálat

személyes feladat. Más nem végezheti el helyettünk, mert ki tud olvasni a szavakban, vagy ki tudja megkérni az Istennek a konokt a bűnös Át? Krisztus, a mi példaképünk, nem zár ki senkit sem az Órvacsorából. Bár a nyilvános bűn kizárja a részvételből (1Kor 5:11), Jézus egykor evett Jézussal, aki látszólag Krisztus hitvallás károsítója, de szavakban tolvaj Ás Áru volt.

Mi teszi tehát a hávót

alkalmassá az Órvacsorában való részvételre? A szavak állapota, a Krisztusnak való teljes odaszentelődés Ás az Áldozatba vetett hit, nem pedig valamelyik egyházhoz való tartozás. Károsítást okozó bűnmilyen egyházhoz tartozás hávó keresztény részt vehet az Órvacsorában. Mindenkit hávunk, hogy vegyen részt gyakran az Ásvétségnek ebben a nagy emlékében, Ás részvételével Álta tegyen bizonyosságot arról, hogy elfogadta Krisztust személyes Megváltásának. [19]

Â

LÃ¡bjegyzet

1.

Â

LÃ¡sd Robert Odom, "The First
Celebration of the Ordinance of the Lord's House", Ministry, 1953.
januÃ¡r; 20. oldal; White: JÃ©zus Ã©lete, 548-552. oldal

2.

Â

I. m., 555-556. oldal

3.

Â

A keresztség és az Örvacsora Ájszefüg egymással. A keresztség megelőzi a gyülekezeti tagságot, a Lábmosás pedig azoknak szól, akik már gyülekezeti tagok. E szertartás alatt gondolkozunk el keresztségi fogadalmunkról.

4.

Â

Lásd C. Mervyn Maxwell, "A Fellowship of Forgiveness",
Review and Herald, 1961. június 29., 6-7. oldal

5.

Â

Jon Dybdahl, Missions; A Two-Way Street (Boise, ID;
Pacific Press, 1986), 28. oldal

6.

Á

Já lehet az ApCsel 20:7 szavait Általában az Árvacsorával hozzuk Ásszefűggésbe, de nemcsak erre a szertartásra vonatkoznak. Lk 24:35-ben kÁzÁnsÁges, mindennapi Átkezőst jelent.

7.

Á

Abbá a feltevésből kiindulva, hogy a bibliai időkben a meleg Ághajlató Izraelben nem lehetett a szőlő levét hosszúra ideig - az őszi szűreteléstől tavaszig, a hűvösíg - eltartani, természetesen vesznek, hogy a zsidók erjedt borral Ánnepelték a hűvösöt. Ez a feltevés azonban alaptalan. Az ősi világban a gyűmölcslevet kÁlÁnbűző mádszerekkel gyakran hosszúra ideig erjedetlen Állapotban eltartották. Az egyik mádszere az volt, hogy a levét forralással sziruppá koncentrálták. Hideg helyen tárolva, ez a koncentráltum nem erjedt meg, Ás vÁzzel egyszerűen felhÁgÁ-tva alkoholmentes "Ádes bor" lett belőle. Lásd William Patton, Bible Wines-Laws of Fermentation (Oklahoma City, OK; Sane Press, Áv nÁkÁl), 24-41. oldal; Ásd szintén C. A. Christoforides, "More on Unfermented Wine", Ministry, 1955. Április, 34. oldal; Lael O. Caesar, "The Meaning of Jajin in the Old Testament" (Kiadatlan bűcsÁszdoktori tÁzís, Andrews University, 1986), 74-77. oldal; White: Jázus Álete, 560. oldal. A hűvösíti bort mazsolÁbá is lehetett kÁszÁ-teni. (F. C. Gilbert, Practical Lessons From the Experience of Israel for the Church of Today [Nashville, TN; Southern Publ. Assn. 1972-es kiad.], 240-241. oldal).

8.

Á

Ebben a megvilágításban nem jelentéktelen, hogy Krisztus nem a szokásos szót használja a borra (görögül oinos), hanem azt mondja, hogy "ez a szőlőtőnek gyümölcse" (Mk 14:25). Míg az oinos jelentheti a bort erjedt és erjedetlen állapotban is, a szőlőtő gyümölcse a tiszta szőlőtőt jelenti. A szőlőtő Krisztus számára megfelelő jelképe, aki "őnmagát" "az igaz szőlőtőnek" nevezi (Jn 15:1).

9.

Á

Az élesztő is megerjesztheti a szőlőtőt. A rovarok által levegőbe kerülő élesztő spórák a szőlő hajtásának viaszos hártályjához tapadnak. Amikor a szőlőtösszezzük, a spórák belekeverednek a lébe. Szobahőmérsékleten az élesztősejtek gyorsan szaporodnak, és megerjesztik a bort (lásd Martin S. Peterson, Arnold H. Johnson szerk., Encyclopedia of Food Technology [Westport, C.: Avi Publishing Co., 1974], 2/61-69. oldal; i. m., Encyclopedia of Food Science [Westport, CT; Avi Publishing Co., 1978], 3/878. oldal).

10.

Â

R. Rice, Reign of God, 303. oldal

11.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/746. oldal

12.

Â

White:JÃ©zus Ã©lete, 564. oldal; vÃ©. 568. oldal

13.

Â

M. L. Andreasen, "The Ordinances of the Lord's House", Ministry, 1947. január; 44., 46. oldal 14. V. J. White, Evangelism (Washington, D. C.; Review and Herald, 1946), 273. oldal

14.

Â

Lásd például Frank Holbrook, "For Members Only?" Ministry, 1987. február, 13. oldal

15.

Â

I. m.

16.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/765. oldal

17.

Â

I. m.

18.

Â

White, Evangelism, 274. oldal, v. SDA Bible
Commentary, jav. kiad., 6/765 oldal

19.

Â

A Biblia nem határozza meg, hogy milyen gyakran kell
Ârvacsorát tartani (lásd 1Kor 11:25-26). Az adventisták több protestáns
egyház gyakorlatát követve, ÂvenkÂnt nÂgyszer gyakorolják ezt a szertartást.
â€žAz elsô adventisták azÂrt dÂntÂttek az Ârvacsora negyedÂvenkÂnti megtartása
mellett, mert Âgy ÂreztÂk, hogy e szolgálat gyakrabban valÂs gyakorlása a
szertartás formaivÂj vÂlÂsÂnak Âs komolysÂga elvesztÂsÂnek veszÂlyÂvel
fenyegetne." Ez a dÂntÂs a tÂl gyakran Âs tÂl ritkÂn - mint pl. egyszer egy
Âvben - valÂs megtartás kÂzÂtti kÂzbÂlsô megoldásnak bizonyult (W. E-Read,
â€žFrequency of the Lord's Supper", Ministry, 1955. Âprilis, 43. oldal).